

daniela
fischerová

TŘI
VRAŽDY
A KRÁL

MLADÁ FRONTA

Copyright © Daniela Fischerová, 2012

ISBN 978-80-204-2553-9

Daniela Fischerová

TŘI VRAŽDY A KRÁL

Mladá fronta

„Holmesi,“ zvolal jsem, „to je nemožné!“

„Výborně!“ řekl Holmes. „Vaše poznámka mnohé objasňuje.“

(Arthur Conan Doyle: *Škola v Priory*)

TO NEJLEPŠÍ NAS JEŠTĚ ČEKA ANEB PŘÍBĚH MEDARDOVSKÝ

To nejlepší nás ještě čeká, stálo na pozvánce. Nejoptimističtější věta vesmíru. Koncentrát naděje, že budoucnost pro nás má bombón v kapse, že po všem tom trmácení přistaneme u Ostrova pokladů. V třiašedesáti to člověk rád slyší. A mnohem raději než dřív.

Kristinka si pomyslela: Čekám ještě něco od života? Ani ne. Ovdověla v mládí, nestihla mít děti, jenom neteř, ale vždycky ji bavila práce. Byla nápo- vědkou v řadě divadel. Pracovala s mistry oboru i s amatéry, uměla nazpaměť desítky dramát a všude s ní bývali spokojení. Měla pro tu práci vloh: byla nenápadná, všímavá a měla dokonalý sluch. Ta slyší trávu růst a mouchy chrápat, říkával jeden režisér.

Proč tam tedy vlastně jedu, zeptala se sama sebe, proč jsem na stará kolena vyjela nazdařbůh na tenhle kuriózní *zážitkový víkend pro duchem mladé seniory* s vychytralým sloganem o slibné budoucnosti, když už po osudu nechci žádný slib? Protože se nudím, přiznala si. Před rokem musela do důchodu a divadlo jí strašně chybělo. Chyběla jí ta věčná nervozita, výbuchy citů na scéně i za ní, intriky, úspěchy i prohry, které jí nepatřily, ale elektrizovaly vzduch. Chyběly jí ty šťastné vteřiny, kdy měl herec okno a ona mu hodila text včas. Občas dostala vděčné sněženky nebo pytlík kafe, rovnala rozmišky, chválila vítěze, hýčkala poražené, byla takový smírčí soudce ansámblu. Ano, zavrtěla se na sedadle, nudím se, přílišně, ve vlastním životě hraju v komparzu. To jsem zvědavá, co za lidi tam potkám. Jestlipak se taky nudí? Nebo mají jiné důvody?

Autobus zastavil pod kopcem a dál už se muselo pěšky. Vyřinula se z něj hrstka lidí a mířila na chatu Na Vyhlídce, kde se seminář měl konat. Kristinka zezadu zahlédla nohatou blondýnu, která se melodicky smála a řidič jí galantně podával kufřík. Ta snad nepatří k nám, to přece není seniorka, napadlo Kristinku, ale hned to zapoměla, protože ji zaujal někdo jiný, drobný chlapík s veselými očima. Měl jenom mrňavý červený batůžek a hbitě vybíhal kamzičí zkratkou. Opravdu na mě mrkl, nebo se mi to jen zdálo? Než to domyslela, otočil se a mrkl na ni znovu. Má tik? Je cvok? Proboha, snad jsem nevlezla do nějaké seznamky pro nezadané starce? No to bude senzační víkend! vzdychla a spořádaně vyšla delší, ale povlovnější silničkou.

*

Chata Na Vyhlídce už měla nejlepší léta za sebou. Kopec obtékala říčka – spíš poněkud oteklý potok – jménem Vrbovka nebo snad Vrbina. Jedinou znám-

kou současnosti bylo malé parkoviště, jinak široko daleko nic. Jméno chaty nelže, řekla si Kristinka, když vyšla na dřevěnou terásku. Pokoj byl pro dvě, ale spolunocležnice dorazí až zítra. Byl slunný páteční podvečer a červen kraji vysloveně slušel. Užiju si to tu, rozhodla se pevně Kristinka.

Vtom zaslechla za zdí mužské hlasy. Někdo s běžným sluchem by jim asi nerozuměl a slily by se mu v rozčilený šum. Ona měla tu nevýhodu, že neuměla vypnout uši, ani kdyby sebevíce chtěla. Profesní deformace. Jeden hlas byl urputný a zlobný, druhý se chvěl mezi chlácholivostí a zoufalstvím.

„Visíte mi třicet litrů! Bacha, doktore!“

„Ale Miro, vždyť víte, že vám to vždycky splatíme. Grant mi letos osekali zleva zprava... Až vyúčtuju tuhle akci, hned vám to pošlu na konto.“

„Kecy!“ odsekl ten mladší. „Mě nezajímaj vaše trable, já mám svý. V zimě prasklo čerpadlo, a kdo platil opravu? Já! Teče střecha. Jste tu potřetí a furt jste ve skluzu. Hele, já jsem majitel a říkám: buď složíte těch třicet litrů dneska, nebo žádná akce nebude.“

„To byste nám přece neudělal!“ zažadonil starší a už značně vyplašený hlas.

„To si pište, že jo. Doktore, dobře se rozhlídněte kolem. Vidíte kuchařku? Vidíte uklízečku? Ne. A proč ne? Protože jsem je ani nepozval. Nejsm svině, večeri dnes dostanete. Jestli zaplatíte, holky jsou tu jako na koni. Jestli nemůžete, ráno v osm zamknu barák, a těm vašim staroušům jede autobus v osm dvacet pět.“

Vida, třeba ani žádný *zážitkový víkend* nebude. Jediný zážitek bude sbor vzteklých staroušů, včetně mě, který o hladu potáhne z kopce. *To nejlepší nás ještě čeká.* Kristinka zahlédla muže typu medvídek Pú, který spěšně vyšel z domu. Neustále trochu vrtěl hlavou a něco si pro sebe mumlal, ale to už nerozluštil ani její znamenitý sluch.

*

Doktoru Bulíkovi většina lidí říkala něžně Bulíček, takže už si nikdo nebyl jistý, jak zní jeho pravé jméno, a občas na jméno dr. Michal Bulíček dostal poštu, dokonce i tu úřední. Měl postavu medvídk Pú, výraz medvídk Pú a milou nemotornou měkkost medvídk Pú. Někde v té plyšové huňatosti byla ocelová páteř, s níž už patnáct let držel nad vodou neziskovku Mladí duchem, kterou založil ve svých pětáctyřiceti pro zábavu a vzdělávání čilých nerezignujících důchodců. Tehdy to pro něj byla zajímavá a vývojově velice vzdálená živočišná čeleď, asi jako by choval stříbrné lamy nebo vykupoval cirkusové lvy. Patnáct let bojů s úřady, ponižujícího žadonění o peníze a pilného bavení seniorů mu ani nedovolilo si všimnout, že už věkem dobíhá své klienty.

Teď si šel provětrat hlavu do doubravy. Chtěl si rozmyslet, co řekne hostům, jestli Miro vážně zavře dům. Měl pocit, že mu voda stoupá k nosu. Zoufal si. Nemohl by se svým drahým seniorům podívat už nikdy do očí. Dostával bludné nápady tonoucích: vymyslí bojovou hru, poputují lesem a spát budou u ohně, vždyť je teplý červen!... Ale to byl pustý nesmysl. Těch třicet tisíc samozřejmě neměl. Ani nechtěl přesně vědět, kolik mu zbývá na kreditce, jen doufal, že ne sjíždí po vlhké skluzavce až do červených čísel. I to se mu občas stalo, protože tu velmi neziskovou neziskovku věčně dotoval sám.

Najednou ho něco upoutalo. Mezi duby visela houpací síť a kolem se válely neklamně známky lidské přítomnosti: prázdné konzervy, láhve a docela solidní spacák. Bulík se rozhlížel. Táboří tu nějakí mlad'oshi na úprku před konzumní civilizací? Vtom zahlédl mrštnou postavu, která se prosmýkla křovím a zjevně se hodlala ztratit. Velké děcko, nebo malý muž.

„Pane!“ zavolal doktor. „Bez obav, nebudu vás rušit. Nevěděl jsem, že tu máte svoje teritorium.“

„Zdravec!“

Muž vykoukl z křovin. Mohlo mu být kolem čtyřiceti a něčím připomínal veverka. Měl narezlé vousy i kudrnaté vlasy, utahané triko a džíny seprané až do bezvědomí. Na hlavě mu trůnil tmavozelený kulich a z levé kecky čouhal bosý palec. Typický houmles. Co ho asi vyhnalo z domova? Nouze? Nebo je to přezrálý puberták a jenom si užívá vrcholící jaro? Muž se docela přátelsky zeptal: „Jdeš na houby?“

„To ne, i když nějakou bych docela rád našel. Mé jméno je Bulík, těší mě. Vedu takovou menší akci v chatě Na Vyhlídce.“

„Soráč, celej kopec jsem už vysbíral.“

Nahnul se a vytáhl zpod křoví koš plný čerstvých a nádherně barevných hub. Bulík byl houbař a hned poznal zdravé hříby, dva tři kozáky a hrst omalovánkově žlutých lišek. Na okamžik zazáviděl nejen ten úlovek, ale i tu snovou houmlesovskou volnost, život bez starostí o granty a dluhy, bez věčných nožů na krku.

„Umím dost dobrej houbovej guláš, večer si přijď zobnout. Mně říkaj Čips, pojd' si tykat. Co že to máš za akci?“

„Těší mě, pane Čipsi. Ále... Takový víkend pro seniory. Nic pro vás, vy byste mohl být jejich syn. I když...“

Doktor Bulík náhle dostal nápad. Tonoucím to myslí velmi rychle.

„Poslyšte, pane Čipsi..., promiňte, budu vám radši vykat..., nechtěl byste se přece jenom přidat k nám? Ty houby bych od vás koupil. Budu k vám otevřený: chybí nám pomocné síly. Kdybyste byl ochoten vařit a poklidit, postel by se pro

vás jistě našla... a třeba by vás pobavil i program..., naši klienti jsou milí chytrí lidé. Žádné mumie, nemějte strach.“

Chlápek se zakřenil.

„Nejseš nějak moc důvěřivej, šéfe? Já jsem obyčejnej bezdřák. Co když přechám před spravedlností? Třeba jsem masovej vrah.“

A já jsem doktor filozofie, chtěl odpovědět Bulík, psychologie mám sice jenom dva semestry, pak jsem se dal na andragogiku aneb výchovu dospělých, ale slušného člověka snad ještě poznám.

„Slušného člověka snad ještě poznám!“ zveřejnil jen výsledek svých úvah. Jako mnoho útlocitných vzdělanců měl problém, jak nebýt povýšený k žebrákům a prostitutkám, když mu občas zaťukali na okýnko auta. Snažil se chovat co nejslušněji, mluvil spisovně a připadal jim jako pitomec.

„Víš co? Radši si půjdem z cesty, jo?“ uzavřel konverzaci hounles. „Mně nic nechybí, les je tady super, ale díkes. Pozdravuj ty svoje důchodce!“

V návalu štědrosti hrábl do košíku a vyndal dva urostlé hříby.

„Ať se máš dobře, Bulíku!“

*

Bylo osmého června, rok se šinul k letnímu slunovratu a štědré světlo podvečera zaplavilo kraj. Kristinka seděla na terásce a pozorovala západní nebe, mělo barvu jako rozkrojený meloun. Požehnané místo. Kam oko dohlédlo, byl jen les a louka, v dálce hrbatý obzor hor. Když to tu zapadne sněhem, je tu asi smutno, ale v červnu? Nádhera.

Dole zabrzdilo auto a vystoupil z něj elegantní starý muž. Džentlmen, napadlo Kristinku. Právě si vyndal luxusní kufr, ale zazvonil mu mobil a on kousek popošel. Od lesa kráčela vysoká blondýna a stínila si oči proti slunci. Sklonila se a prohlédla si kufr zblízka. Pak zvedla hlavu... a náhle si stáli tváří v tvář. Kristinka je viděla shora a zešikma, jako z divadelní lóže, oni o ní neměli ani zdání. Blondýna se evidentně lekla, ale ihned to zastřela širokým úsměvem s dokořán otevřenýma zelenkavýma očima. Byl to ten zcela neupřímný výraz, který má většina z nás na fotografii v pase. Usmějte se, řekne fotograf a člověk poslušně roztáhne koutky, ale zbytek tváře neví proč.

„No ne, pane profesore! Jste to vy?“

Rozpráhla paže v náznaku objetí. Džentlmen vypadal zaraženě, jako by to vstřícné gesto nechápal.

„Ale no tak! Nedělejte, že mě nepoznáváte!“

„Ovšem že poznávám a jsem rád, že vás tu vidím,“ odpověděl nesrdečně, ale zdvořile.

„No proto! Už jsem myslela, že mě zapřete jako Jidáš Krista!“

Jako Petr Krista, opravila ji v duchu Kristinka. Z mužova výrazu tušila, že ho napadlo totéž, ale blondýna si koketně položila ukazovák přes rty a štěbetala dál:

„Pššš... Nikdo nemusí vědět, že se známe, vidíte? Prosím prosím, zachovejte naše malé tajemství!“

Zatřepetala prsty kdesi v úrovni očí a vysoké nohy ji odnesly pryč. Kristinka jí viděla do tváře, když se od starého muže odvrátila. Úsměv zmizel, jako když zhasne zářivka. On se za ní díval s káravě staženým obočím, jako by s něčím prudce nesouhlasil. Pak rázným krokem vešel do domu.

„Pane! Kufr!“ vykřikla Kristinka, ale on už byl z doslechu. Jak byla zvyklá věčně sloužit druhým, seběhla ze schodů a zvedla parádní zavazadlo – pevné vínově červené sukno – které zůstalo stát u auta. *Prof. Čestmír Bouda, DrSc., primář chirurgie* stálo na jmenovce, a pod tím drobným tiskem adresa přední pražské nemocnice. Ale než stihla kufr odnést, jeho majitel se vrátil.

„Zapomínám. Vidíte to, zapomínám,“ řekl unaveně. „Taky jste tady kvůli problémům s pamětí?“

„Spíš jen tak... ze zvědavosti.“

„Pardon, jmenuji se Bouda.“

Bouda se v hantýrce říká divadlu. Není v tom nic posměšného, naopak, je to milé slovo jenom pro ty, kdo *do té boudy* patří. Kristinka zjihla, když to slyšela.

„Kristina Janková, těší mě.“

Ale profesor už spěchal s kufrem pryč. To ho setkání s blondýnou natolik vyvedlo z míry? Jaké ti dva mají *malé tajemství*? Znal ji? Zapřel ji jako Petr Krista? Nebo ji opravdu neznal? A nejpodivnější je, řekla si v duchu Kristinka, že já ji znám taky. Ale odkud? Že bych tu přece jen byla kvůli problémům s pamětí?

*

Hosté se scházeli v největší místnosti, které se říkalo klubovna. Kristinka si sedla na jednu ze židlí už připravených v kruhu a obhlížela další příchozí.

Profesor přišel první, držel se na svůj věk zpříma a vyzařoval klid. Vypadal téměř dokonale, měl sako a bílou košili, dokonce perlově šedou kravatu. Nikdo další nebyl takhle nóbl. Pozdravil všechny drobnou úklonou, potom se usadil a jako by tu nebyl, neosobně hleděl kamsi do zdi. Proč se mi zdá, že ho něco tíží? pomyslela si Kristinka se sympatií. Aha, to jsou ta těžká oční víčka, takhle herci hrají žal. „Představ si, že máš oteklý víčka, nech je spadlý na půl žerdi,“ radíval jeden režisér hercům. Ale třeba se pan primář málo vyspal, kdoví.

Další muž byl jeho pravý opak, vařbuchta. Zavalitý a strašně hlučný: zbytečně hlasitě mluvil, dupal, a když odstrčil židli, zavrzaly staré parkety. Ne-

měl kravatu, ale přes triko s nápisem *Texas* visela šňůrka s tyrkysovou sponou. S vařbuchtovskou neomaleností dosedl vedle kypré paní a majetnický ji poplácal po stehně. Ona si to dala líbit. Tak ti už sem přijeli spolu, řekla si Kristinka, jinak by se přece ohradila, i když je to taková jednoduchá mamina. Mamina se na něj pousmála a zlehka mu upravila tyrkys na šňůrce.

„Je zde volno?“ zeptal se přátelský hlas. Kristinka vzhlédla. Nad ní stál ten drobný chlapík, kterého viděla vybíhat do kopce. Vesele se šklíbil, jako by se mu povedl nějaký vtíp. „Prosím,“ kývla a on si sedl vedle ní.

Pak vešel nápadně urostlý a podmračený muž středního věku. Kdyby se tvářil o něco mileji, mohl hrát horolezce v reklamě na deodorant. Ale něco na něm bylo divného. Měl útočně zdvižená ramena a způsob chůze budil dojem, že tělo musí prorážet nějaký tvrdší a hustší vzduch, než jakým se brodíme my druzí. Na nikoho se nepodíval a sedl si mimo kruh, na parapet okna. V klubovně se rázem trochu setmělo.

Přikolébal se i doktor Bulík, tlust'oučkový medvídek Pú. Ten se naopak na všechny usmíval už z chodby a každému srdečně potřásal rukou. Mluvil s tou hlaholivou srdečností, o níž těžko říct, jestli je upřímná, či jenom patří k jeho profesi. Typický herec malých rolí, ta zvláštní odrůda herců, kteří celý život hrají pošťáky, biřice a druhé svatební hosty, jsou v tom nezapomenutelní a skvělí, ale Hamleta jim nikdo nesvěří.

Po něm nenápadně vklouzla shrbená šedovlasá dáma, asi nejstarší účastnice kurzu. Zvadle uplácnuté vlasy, brýle s tlustými skly a oblečení jako z roku pět. Třebaže byl červen, měla zimomřivá, dopředu schoulená ramena. Čišela z ní touha být neviditelná. Váhavě obhlédla židle a pak si vybrala tu, která ještě neměla souseda. Usedla na ni tak opatrně, jako by klesala do čerstvého sněhu. Nervózně si poklepala prstem o nos a zírala na špičky svých neforemných bot.

Všichni už seděli, Bulík zacinkal zvonečkem na znamení, že kurz je zahájen, a vtom se dveře otevřely naposledy. Ten vstup si přímo žádal fanfáru! Dovnitř vplula kráska v modré taftové toaletě, blond vlasy měla rozpuštěné jako dívka a sukně jí splývala až ke stříbrným podpatkům. Všichni se k ní obrátili a ona se profesionálně zastavila, aby jim předvedla zářivý úsměv. Zuby byly zcela dokonalé, měly barvu arktického sněhu. Kristince se vybavil jeden stárnoucí herec, který se ze dne na den objevil v divadle s podobně perfektním chrupem. Začali mu říkat Bílý tesák. Rychle se nadechla nosem, aby ji nepřemohl smích. Baťůžkář to zachytil a s pochopením na ni mrkl – už zase! už potřetí! – ale všechno se odbylo tak rychle, že oba zachovali plné decorum.

„Dobrý večer vám všem!“ prohlásila kráska zvučným jevištním hlasem a jako po rudém koberci kráčela doprostřed kruhu. Bulík vstal a šel jí s napřaženou rukou vstříc.

„Vítejte, paní Eriko! Brzy se navzájem představíme, ale vás ani představovat nemusím. Paní Erika je naším věrným hostem. Jsme moc a moc rádi, že jste tady s námi, a určitě nám zpestříte příští dva dny.“

Kristinka se v duchu t'ukla do čela. Ovšem! Erika Bláhová, popová hvězda středního proudu sedmdesátých a snad i osmdesátých let. Ale ta přece musí být stará asi jako já! Vida, člověka by nenapadlo, že tohle zjevení s vlasy à la lesní víla je už seniorka, ale když si odmyslíme mejkap a skvělou práci dentistickou, přece jenom je to víla v odkvětu. Už jsem na ni roky nevzpomněla, ani jsem nevěděla, jestli ještě žije..., ale jak vidět, drží se. Nic naplat, jeviště je droga, publikum je droga, to přece znám taky, i když jenom z nápojevní budky. Sakra, jak mi pořád chybí divadlo!

„Tak, a jsme komplet!“ oznámil doktor Bulík. „Přátelé, všechny vás tu vítám. Je načase se seznámit.“

V pauzičce zaslechlo Kristinčino vycvičené ucho slabý suchý zvuk. Ten chlap na okně celý čas nervózně obracel v prstech krabičku od sirek a ta mu praskla v prstech. Rozdrtil ji a pak ji bez ohlednutí vyhodil ven.

*

Všichni dostali cedulky a napsali svá křestní jména, jen vařbuchta tlustými velkými písmeny napsal INŽINÝR SKRČENÝ. Mamina se jmenovala Marta, džentlmen Petr, stará dáma Zora a Kristinčin soused napsal Medard.

„To je křestní, nebo příjmení?“ zeptal se ho Bulík.

„To je mé skutečné křestní jméno,“ odpověděl Medard pobaveně, asi byl na tuhle otázku zvyklý. „Měl jsem praštěné, i když jinak velmi roztomilé pány rodiče. Můj bratr se jmenuje Silvestr, a kdybych byl náhodou dívka, jmenoval bych se prý Hromnice.“

Bylo tu zatím málo hostů, ale Bulík slíbil, že zítra ráno přijede pět dalších, kteří se nemohli v pátek uvolnit. Samí prduši aneb pracující důchodcové. Šťastlivci, co ještě směli pokračovat v práci. Kristinčin ztracený ráj.

„Ještě dovolte, abych vám představil správce a majitele této chaty, je to pan Miroslav Kosek.“

Správce bez úsměvu kývl všem a nikomu. Jeho silné prsty teď otvíraly a zase zavíraly velký kapesní nůž, ale jako by to dělaly úplně samy, bez vědomí hlavy, ta trčela z ramen ztuhle jako v křeči. Tvrdá šíje. Tak nosí krk tvrdošíjný člověk. Vzácně to bývá věrný přítel, ale vždycky velmi nebezpečný nepřítel.

„Jen díky laskavosti pana správce tady můžeme dnes být,“ pokračoval Bulík snaživě. Kristinka si vzpomněla na zaslechnutý hovor. To už se pánové domluvili, nebo tím doktor jen škemrá o správcovu shovívavost, a stejně ráno všichni pomaširujeme na autobus v osm dvacet pět?

Pak měl každý říct pár slov o tom, proč je vlastně tady. Paní Zora zakuňkala, že měla deprese a tento kurz jí doporučil lékař. INŽINÝR SKRČENÝ měl tendenci se dlouze rozvykládat o tom, že vedl úspěšnou firmu ve Spojených státech, ale teď chce začít nový život ve své staré vlasti. Měl americký přízvuk, ale Kristince se zdálo, že ho naschvál trochu přehání.

„Před půl rokem jsem ovdověl a zvykám si být sám,“ sdělil rovným hlasem Petr. Aha, tak proto ta těžká víčka? Kristince neušlo, že primář se Erice Bláhové vyhýbá pohledem a vypadá ještě teskněji než dřív.

Z Marty se vyklubala nutkavá hihňalka, která se směje za každým svým slovem. Prohihňala se sdělením, že má sedm vnoučat a raději utekla z domu, aby nemusela všechny ty fakany hlídat a měla trochu času pro sebe. Opravdu řekla fakany, ale řekla to tak vřele, že to nemohlo nikoho pohoršit. Medard dostal víkend od bratra Silvestra k svátku. Kristinka přiznala, že se doma nudí. Paní Erika si bedlivě počkala na poslední slovo a pak se široce otevřenýma zelenomodrýma očima prohlásila, že sem jezdí velmi, velmi ráda.

„A víte proč? Hádejte! Protože tu vždycky poznám tolik skvělých lidí. Nijak nepřeháním, když řeknu, že vy jste má pravá rodina. Proto..., jestli mi to tedy dovolíte..., bych vám chtěla něco zazpívat.“

Přejela očima kruh, Kristinku a Martu pominula zběžně, kdežto na všech mužských tvářích bez výběru utkvěla mnohoslibným pohledem. Jak těžké je umět důstojně zestárnout, řekla si Kristinka. Ona je právě na té teninké hranici, za kterou už na ni číhá posměch. Vypadá skvěle, to jistě, člověk by jí hádal padesát a v šeru čtyřicet, ale... V tomhle věku je to zrádné. Jednou si nevšimne, že už není nejkrásnější ze všech, a zrcadlo výsměšně řekne: Sněhurka!

Doktor Bulík všem poděkoval, Erice řekl, že si její zpěv necháme na závěr večera, abychom se měli na co těšit, a zeptal se pléna, jestli někdo nechce přispět k programu. Zaváhání, a potom se přihlásil Medard.

„Pokud by o to někdo stál, mohl bych zájemcům číst z ruky.“

V kruhu to zašumělo. Stará dáma Zora ihned měla ruce v klíně. Ach bože, zase jeden teatrální šašek, povzdychla si v duchu Kristinka.

„No výborně!“ kvitoval to Bulík. „To je přesně to, co se teď hodí. Bereme to jen jako legraci, vidíte? Má někdo zájem?“

„Já teda rozhodně ne!“ ozval se rezolutně pan INŽINÝR SKRČENÝ. „Podle mě je to všechno blbost, tahle pamistrie, horoskopy a jiný cirkusáčtíny.“

Medard se pousmál.

„Asi máte na mysli anglické slovo *palmistry* od základu *palm*, což znamená dlaň, tady se ovšem říká spíše *chiromantie* podle řeckého *cheír*, ruka. Ze slova *cheír* pochází i *chirurgie*, práce rukou, pane profesore, že?“

Otočil se k džentlmenovi a ten trochu překvapeně kývl. Medard pokračoval.

„Promiňte, že poučuju, můj bratr je lingvista a podobné přednášky mám denně k večeři. Pan inženýr tedy věstit nechce a paní Zora, jak vidím, také ne.“

„Já se věšteg bojím,“ špitla Zora a pravou rukou vjela do levého rukávu.

„Chápu, chápu,“ řekl s úsměvem Medard, „jistě máte vážný důvod. Je tu přesto někdo, kdo by mi chtěl ukázat svou dlaň?“

Mezi kaskádami hihňání se přihlásila Marta. Nastavila Medardovi baculatou ruku. Stará dáma Zora, třebaže se věšteg bála, projevila zvědavost a dala si k uchu mušličku stočených prstů, jak to dělávají nahluchlí. Kristinka ji v duchu litovala. Byla celý život tak závislá na svém dobrém sluchu, že hluchoty se bála víc než moru. Medard chvílku studoval Martinu dlaň a pak řekl:

„Paní Marto, vy jste vdova, že? Vaše manželství bylo poměrně spokojené, i když jste se někdy hádali. Když vám muž zemřel, zdálo se vám, že váš ženský život skončil. Musela jste vychovávat děti a na známosti nebyl čas. Ale vdovou jste už příliš dlouho. Teprve v poslední době vás napadlo, že byste se ještě ráda vdala, že? Máte vysoký tlak a musíte víc odpočívat, zasloužíte si to, už jste se napracovala až dost.“

Kolem se rozlilo ohromené ticho. Dokonce i Marta se přestala chichotat a úžasem doslova otevřela pusou.

„No... jo!“ vypravila ze sebe pak. „Všecko to sedí, i ten tlak! Já makala celej život, tři děcka jsem vychovala sama, protože Fanda mi umřel, když malýmu bylo pět!“ Otočila se k panu SKRČENÉMU: „Vidíš, Řišo, že to není blbost, tohleto hádání z ruky. I ty horoskopy z Blesku mi občas vycházej!“

Pan SKRČENÝ se zamračil, ale nevěděl, co dodat. Ale to už se zatřepetala vysoko ve vzduchu pěstěná ruka paní Eriky.

„Já! Tady!“ volala, jako by ji od Medarda dělil celý koncertní sál, a ne dva metry mezi židlemi. Medard k ní přešel.

„Vy jste trochu snadný případ, protože o vás všichni mnoho víme, ale pokusím se vám říct něco, co se nedá vědět z médií.“

Vzal obě její ruce do svých a dlouze se do nich zadíval. Všichni hleděli na něj, jen paní Marta si pořád prohlížela vlastní dlaně, jako by chtěla najít to

tajné písmo, kterým je tam zapsán celý její těžký osud... i s fakany, i s nebožtíkem Fandou, i s panem SKRČENÝM. Kristinka seděla hned vedle a viděla její dlaň zblízka. Na baňatém prsteníčku byl snubní prsten a vedle něj hluboká rýha po druhém. Tak to dělávají vdovy, po smrti muže nosí jeho prsten na znamení věrnosti. Musel tam být dlouho, protože rýha byla jako brázda v mokré hlíně. A před nedávnem nebožtíkův prsten sňala, jasná zpráva, že má nápadníka. Je to lišák, tenhle samozvaný věštec, řekla si Kristinka rozveseleně. Jistě že musela vychovat děti, když má sedm vnoučat. A tlak? Aha, že jí otékají prsty. Tohle vidím taky, ale neříkám tomu chiromantie.

„Vy, paní Eriko,“ řekl Medard vážně, „máte ruku, které se říká manus fati, ruka osudu. Dostala jste jisté nebezpečné kouzlo a s ním i velikou moc nad lidmi. Moc ale znamená odpovědnost. Dotek ruky osudu dost bolí. Co uchopí jemně, to podrží dlouho, možná navždy. Co však drží příliš pevně, to rozdrtí a ztratí to. Držte nás co nejjemněji, paní Eriko.“

Erika na něj hleděla okouzleně, ale zdálo se, že příliš nechápe. Možná je tak zvyklá neposlouchat druhé, že jí slova uvíznou už v uchu a k mozku se proderou jen pouhé zvuky. Nicméně hned se usmála tím nejbělejším úsměvem.

„Jste mistr!“ řekla. A ještě jednou jásavě: „Příteli, jste mistr!“ Naklonila se a políbila ho na čelo. „Smím vám říkat příteli, že?“

Ona je z těch, co bez klepání vejdou, a když už jsou v místnosti, zeptají se: „Můžu dál?“, řekla si Kristinka podrážděně. Medard se vrátil na svou židli. Potměšile šeptl, aby to zaslechla jen ona: „Ale vy mi vidíte až do žaludku, že?“ Trochu překvapeně kývla. „To jsem rád!“

Erika vstala. Oči, zuby, úsměv. Rozsvítla se jako reflektor.

„Jak správně uhodl můj přítel Medard, vždycky jsem milovala jemnost. Režiséři mě často nutili do divokých rytmtů a do vášnivých písní, ale nejlíp jsem se cítila v těch romantických, chtěla jsem publikum hladit po srdíčku.“

Hladit po srdíčku, bože, takové klišé vážně někdo řekne nahlas? No jo, divoké rytmy, na to je potřeba silný dech a pořádný hlasový fond. Po šedesátce už nám jdou spíše ty romantické, řekla si Kristinka trochu jízlivě.

„Zaspívám vám svoji nejoblíbenější, Jsem bláhová, smím?“

Nepočkala na souhlas a nasadila tón. *Jsem bláhová... panenka májová*, rýmoval dovedně text, využívaje slovní hříčky s jejím jménem, *já věřím iluzím, iluzím bláhovým...*, že ještě v lásku doufat smím... A tak dál. Text byl primitivní, útočil na první signální soustavu, ale je nutno poctivě přiznat, že Erika pořád zpívala dobře, měla léty pěstovaný půvab a potlesk byl velmi přející.

„Ach, to si snad ani nezasloužím... Jste úžasné publikum, dík. A protože jste tak úžasní, mám pro vás také něco úžasného... Pane doktore, půjčil byste mi svůj pohádkový zvoneček?“

Bulík jí podal zvonek. Erika do jedné ruky vzala taftovou kabelku a druhou, vysoko zdviženou, zazvonila. Všichni seděli bez pohnutí. Dokonce i správce Miro si přestal hrát s nožem a díval se na ni.

„Rozhodla jsem se, že této báječné organizaci, která rozdává jen radost, věnuji sponzorský dar.“

Dramatická pauza. Erika majestátně stála. Doktor Bulík si poťukával křídlo nosu, dělával to ve chvílích soustředění nebo velikého napětí.

„Sponzorský dar ve výši... ve výši...“ Pauza byla na hranici únosnosti. Pak slova přímo vybuchla: „Ve výši miliónu korun! Tady jsou!“

Vítězně otevřela kabelku a před ohromenými zraky přítomných vytáhla pořádnou cihličku bankovek svázaných zlatou stuhou.

„V neděli večer budou vaše, pane doktore!“

Stáhla stuhu a začala triumfálně odpočítávat tisícikoruny: „Jedna, dvě, tři...“

Propána, snad nechce počítat do tisíce? Kristinka se podívala kolem. Zvláště ní, co pohled na peníze s lidmi udělá. Třeba Miro na ně zíral jako fascinovaný. V očích měl náhle tolik soustředění, že by zahrál nejen horolezce, ale i šachového velmistra. Pan SKRČENÝ nesouhlasně vrtěl hlavou. Profesor se díval trochu stranou, jako by mu ta exhibice byla trapná. Všem to bylo trochu trapné. Paní Marta se tiše zahihňala.

„Osmnáct... devatenáct... dvacet...“

Je to pravá mecenáška, která neví, co se svými penězi? Každý normální člověk, když už by chtěl někoho obdarovat, by převedl tu částku z účtu na účet. Je vážně tak bohatá, že může rozdávat milióny, nebo je bláznivá a jsou to jen pestré papírky z rekvizitárny? Co si Kristinka vzpomínala, Erika zmizela z obrazovky snad před dvaceti lety, cosi se v bulváru psalo o nezdařené sebevraždě. Jenže to nic neznamená, na každou celebrity se musí něco najít, alkohol – sexuální orientace – psychiatrie – plastická chirurgie, nejraději ode všeho trochu... Ale kdo by věřil bulváru?

„Třicet dva... třicet tři...“

Vtom se rozletěly dveře a dovnitř vběhl kdosi, kdo rozhodně nebyl senior.

„Zdravec vespolek!“

Eričina ruka s tisícovkou strnula ve vzduchu.

„Nazdar Bulíku! Hele, přines jsem vám koš plnej čerstvejch hřibů. Zejtra vám udělám parádní houbovej guláš. Jo, já ten džob беру, díky. Ono tam jaksi-taksi začlo lejt.“

Uviděl Eriku a bylo to, jako když filmový horor chce naznačit, že na chvílku přestal fungovat čas. Oba znehybněli vprostřed gesta. V tichu bylo slyšet, že do oken t'uká slabý déšť.

„Vy tady jedete hazard?“ zeptal se Čips, jako by nevěřil svým očím. „Tadyhle madam asi vyhrála.“

„To se vás nijak netýká,“ odsekla Erika a prudkým pohybem zastrčila hrst bankovek zpět do třípytivé tašky. Doktor Bulík notně zaraženě vstal.

„Já zkusím vysvětlit situaci. To... to je pan Čips, nabídl jsem mu, že by mohl vypomoci s úklidem a...“

„Čips, to je přezdívka pro kámoše. Zdraví vás vostrej, dobře prosolenej Čips!“

S komediantskou obřadností strhl kulicha a zkusil ho pověsit na srnčí parůžek na zdi, ale nedosáhl možná o centimetr. Hlasitě se zasmál a s odzbrojující přímostí řekl:

„No jo, mrňous! Malý pivka to maj těžký. Dejte mrňousovi šanci!“

Symbolicky si plivl pod bosé bledé nohy, ale nepomohlo to. Místností proletěl tlumený smích. Čips vylezl na židli, udělal na ní holubičku a pak z výšky shodil kulicha na parůžek. Zvedl sepjaté ruce nad hlavu a chvíli jásal jako olympionik. Byla to rozkošná malá klauniáda, hosté vybuchli smíchy a pár dlaní dokonce zatleskalo. Dokonce i věčně zamračený Miro povolil rty do úsměvu. Atmosféra se uvolnila, asi byli všichni rádi, že nemusí snášet Eričino odpočítávání.

Kristinka se na ni podívala. Měla zklamaný a uražený výraz zestárlého děcka, kterému nedovolili říct básničku až do poslední sloky. Doktor Bulík na ni hleděl také a plný starostí si poťukával nos.

*

Večer přinesl ještě dvě pozoruhodné scény. V rámci představování se ujal slova houmles a s vypravěčským šarmem nabídl strašidelný příběh svého života. Nabrnkl si mrchu, jak to formuloval, zbláznil se do starší, ale pořád sexy ženy, kvůli ní opustil prima dolík, rozuměj místo pingla v útulné venkovské hospůdce, kde měl pivo zdarma, odstěhoval se z Moravy do Čech a voda tekla do kopce, jinými slovy: láska s ním dělala zázraky. Zázrak skončil jednoho dne, kdy se probral v prázdném sklepe a strašně ho bolela hlava, nejspíš po směsi rumu a sedativ, kreditka fuč, peníze fuč, zázrak fuč.

„To bylo letos na prvního dubna, dobře hustej apríl, co? Od tý doby žiju tady v lese, bezďátko smutný malý vopuštěný, mám jedno triko, džíny, kulicha a houpací síť, aby mě v noci nevhlodávali mravenci. Ale až tu mrchu najdu,“